

„О! жалостна!“ рече и изрáзи:
„Какз ма съдбина-та за тѣй мрáзи.
„Счастіе то какз мене измáми,
„Какз измами още и за срáми?!
„Лакомо са бѣхз въз тѣй упрѣстіла,
„И отз жалбы-ты ми утѣшіла!
„Тѣи утѣхы какко ми са дáли?
„И най послѣ у что ма прѣдáли?!
„Отз тѣй, что са лесно бѣхз прѣдáла,
„Счастіе-то сег' ма пакз лишáка!“

Една зарань излѣзнахъ двáма
Сзсз овцы-ты на кръсто пѣтз тáма.
И тѣкъ тѣи са пѣрво сзстанáхъ,
И разгокорз да водѣть почнáхъ.
Аделаида пѣрво проговѣри,
Очи-ти си прѣдз себе обѣри:

„Овцы днеска кадѣ момче кáрашь,
„И сзсз нихз днесъ кадѣ намѣрáвашь?“

Отз пѣрвы тѣи прѣсладкы рѣчи
Форнозова тѣга са излѣчи;
Прѣзз сърдце-то го пробихъ сѣлно,
Чюкствителию, мило и прѣдѣвию,
И едва и на тѣй отговѣри,
Като боленз, и очи обѣри.
